

עפ"ת 53300/02/16 - אמןון בטיה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

08 דצמבר 2016

עפ"ת 53300-02-16 בטיה נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט נאווה בכור
המערער
אמןון בטיה
נגד
מדינת ישראל
המשיבה

נוכחים:

ב"כ המערער עו"ד דוד גולן

ב"כ המשיבה עו"ד בן אסולין

המערער התייצב

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

1. בפניי ערעור על פסק דינו של בימ"ש השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' הש' מגי כהן) בגדרו הורשע המערער בעבירות של נהיגה בפסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "פקודת התעבורה"); נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף לפי סעיף 10 לפקודת התעבורה; שימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970.

בגזר דינו השית בימ"ש קמא על המערער צו של"צ בהיקף של 160 שעות, מאסר מותנה לתקופה של 7 חודשים למשך 3 שנים, פסילה בפועל בת 18 חודשים ופסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים.

2. טענות המערער

בבסיס הערעור עומדת טענת המערער כי טעה בימ"ש קמא בדחותו את טענותיו לעניין טעות במצב דברים לפי

עמוד 1

סעיף 34יח וטעות במצב המשפטי לפי **סעיף 34יט** לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

לטענת המערער כתב האישום ייחס לו נהיגה ברכב מסוג "גולפית" לגביו לא הוכח כי מדובר ברכב מנועי המצריך רישיון נהיגה, וכן טעה במצב דברים בחושבו בתום לב כי לא מדובר ברכב המצריך רישיון נהיגה.

בכל הנוגע לסעיף **34יח** לחוק- נטען בערעור כי נדרשת כיום טעות כנה מצד נאשם, כשכנותה- נבחנת באמצעות סבירות הטעות.

בכל הנוגע לסעיף **34יט** לחוק- נטען כי הגם שאי ידיעת החוק אינה פוטרת מעונש - הרי שמקום בו טעה נאשם באופן בלתי נמנע ובאורח סביר בדין הפלילי- תחול לגביו הגנת הסעיף, כשבהתאם לפסיקה- הכוונה הינה לטעות באשר לקיום איסור פלילי והן ביחס להבנת האיסור.

עוד נטען כי על הטעות הבלתי נמנעת ובאורח סביר להיבחן באמות מידה אובייקטיביות, מקום בו המערער לא יכול היה למנוע את הטעות למרות שפעל באופן סביר.

עוד צוין כי, המערער מתגורר במושב בו נוהגים מבוגרים וילדים חדשות לבקרים, בגולפית ככלי רכב חשמלי, בתחומי המושב.

בנוסף, נטען כי בהתאם לתקנות התעבורה, לא ברור טיבו של רכב הגולפית - וניתן לתארו כרכב תפעולי שבהתאם לתנאים לנהיגה בו על הנהג להחזיק ברישיון נהיגה מתאים או היתר לנהיגתו באופן המלמד כי לא בכל המקרים נזקק הנהג לרישיון במקרה של רכב תפעולי.

עוד נטען כי שגה בימ"ש קמא בכך שקבע כי המשיבה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את היותו של רכב מסוג "גולפית" בבחינת רכב המצריך רישיון נהיגה מקום בו לא הובאו ראיות לעניין מבנה הרכב ו/א מנועו.

לטענת המערער, מדובר ברכב ללא מספר רישוי, ללא מספר מנוע או שלדה, ללא ביטוח וללא צורך בטסט. כמו כן מבדיקה שערך עם שכנו בעל הרכב- נמסר לו כי אין צורך ברישיון או ביטוח.

בכך שנמנעה המשיבה מלהביא את הראיה הטובה ביותר, חרף העובדה כי מדובר במאמץ סביר של הגשת מסמכי יצרן וכיו"ב הרי שלא ניתן לומר כי עמדה בנטל ההוכחה.

בנסיבות אלה, בהן טעה המערער באופן סובייקטיבי, בכנות ובתום לב באשר לצורך ברישיון בעת נהיגה ברכב מסוג "גולפית" -אין להטיל עליו אחריות פלילית.

זאת ועוד, מברור עם משרד התחבורה טוען המערער כי ניתנה תשובה חלקית בלבד לפיה מדובר ברכב תפעולי, ובהתאם לפקודת התעבורה - כל כלי רכב מנועי מחייב רישיון נהיגה ועל כן חלה חובה על המערער להוכיח שלרכב היה רישיון, באופן היוצר מצב אבסורדי בו המערער אמור להוכיח רישיון רכב - כשלרכב מסוג זה אין

רישיון, ואין סיווג במשרד התחבורה.

עוד נטען כי לאור תגובת משרד התחבורה ראוי לחקור את עורך המסמך בחקירה ראשית ונגדית.

לכן בהעדר סיווג, כמו גם העובדה כי מדובר ברכב תפעולי הפטור מחובת רישום ואישי לפי סעיף 95ב לתקנות התעבורה, הרי שאין כלי הרכב מסוג זה מחייב רישיון נהיגה ולכן סעיף 67 לפקודת התעבורה לא חל, כפי שרכב מנועי דוגמת קלנועית אינו מחייב רישיון.

בעפ"ת 55589-08-10 ביטל בימ"ש המחוזי את פס"ד המזכה של בימ"ש השלום בפ"ל 3447-06-10 לגבי נאשם שנהג ללא רישיון ברכב גולפית, כאשר הש' דרורי בערכאת הערעור מציין כי לו לא היה הנאשם שם מוזהר בראשונה ע"י שוטרים- היה מקבל את טענתו בדבר טעות במצב דברים, וכי מקום קיימים שני פירושים לנאשם- יש להעדיף את הפירוש המקל.

לחילופין - לעניין גזר הדין נטען כי שגה בימ"ש קמא בכך שהגם שלא מצא בנ"ל כדי לפטור את המערער מאחריות פלילית - הרי שהיה עליו לשקול זאת למצער לעניין העונש.

כך, הלכה פסוקה היא כי מקום בו נסיבות ביצוע עבירה מלמדות על השקה לפטור מהאחריות פלילית- ובמקרה דנן טעות במצב דברים- הרי שיש לכך נפקות לצורך הקלה משמעותית בעונשו של הנאשם.

על כן שגה בימ"ש קמא משהטיל על המערער של"צ, מאסר מותנה, ופסילה בפועל לתקופה שנקבעה.

עוד נטען כי שגה בימ"ש קמא בכך שלא ייחס משקל ממשי לנסיבותיו האישיות של המערער לפיהן הינו בן 53 שעבר תאונת עבודה לאחרונה, בעטיה נקבעה לו נכות זמנית בשיעור של 80%.

כמו כן סובל המערער בעטיה של התאונה מפוסט טראומה, כפי שעלה בתסקיר, כמו גם העובדה כי בשל הפציעה החמורה שנגרמה לו בתאונה - נזקק לרכב על מנת לנוע ממקום למקום, כאשר למרות שברשותו רכב פרטי- נוהגת בו אשתו בלבד, בעוד הוא עצמו נוהג ברכב הגולפית.

העובדה לפיה למערער יש רכב פרטי בבית ובכל זאת נוהג על גולפית - מעיד כי יודע שלא יכול לנהוג עליו ביותר בפסילה.

לאור האמור, מתבקש בימ"ש לקבל את טענות ההגנה באשר לאחריות פלילית בעניינו, ולחילופין- להתערב בעונשים שהוטלו תוך קיצור משמעותי של תקופת הפסילה, ביטול השל"צ והמאסר המותנה, שבמקומם יחתום על התחייבות.

3. מטענותיה של ב"כ המשיבה לערעור עולה כי תשובת משרד התחבורה הנ"ל אינה משנה את מצב הדברים מבחינת המערער, הואיל והיא סוקרת את הפסיקה וסעיפי החוק באופן המייתר כל חקירה

ראשית או נגדית.

לפי סעיף 1 לפקודת התעבורה רכב מנועי מוגדר ככזה המונע בכוח מכני כפי שניתח בימ"ש קמא, והדבר אף הובא בעדותו של המערער בפני בימ"ש קמא המתאר את הגולפית כרכב מנועי, ומתייחס למאפייניו.

אף טענת המערער לפיה בהעדר סיווג הרכב ע"י משרד התחבורה לא ניתן לדעת איזה רישיון נהיגה נדרש- אינה נכונה, הואיל וסיווג רכבים נעשה בהתאם למשקלם ומספר נוסעים.

עוד נטען כי המשיבה לא נדרשה לחקירת בעל רכב הגולפית הואיל ולפי כל חומר הראיות שהוגש וגרסת המערער - די היה בהם כדי להוכיח כי מדובר ברכב מנועי שלא זכה לפטור מרישיון, ולכן נהיגה בו מחייבת ברישיון נהיגה.

כל טענה בדבר פסילת רישיונו של השכן בעל הגולפית אינה רלוונטית הואיל ומדובר בטענת אכיפה בררנית שמועלית בעלמא, ללא בדיקה, ואף בשיהוי.

המחוקק הפנה לפטורים בסעיפים 39(ט) ו-39(יג) - וקיימים פטורים מיוחדים לגבי רכבים מנועים וקלנועית.

בכל הנוגע לעונש- הואיל והמערער הינו בעל עבר תעבורתי ופסול מלנהוג כמו גם חומרת העבירות - מדובר בעונש סביר בנסיבות העניין, ויש להותיר את גזר הדין על כנו.

4. דין ומסקנות

בנסיבות שבפניי הורשע המערער בנהיגה ברכב חשמלי מסוג גולפית במושב עזריאל, ביום **18.6.13**, לאחר שביום **1.5.13** נפסל מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים בתת"ע 234-11-12 (בית משפט לתעבורה - אשקלון).

דרישת רישיון נהיגה

ייתאמר מיד כי על פי ברירת המחדל- נהיגה על כל רכב מנועי, היינו המונע באופן מכני ע"פ הגדרת פקודת התעבורה, מחייבת רישיון נהיגה תקף לרכב מאותו סוג (**סעיף 10(א) לתקנות התעבורה**) ורישיון רכב (**סעיף 2 לפקודת התעבורה**), כאשר **תקנות 176-185 בסימן ב' לתקנות התעבורה** מגדירות במפורש את סיווג כלי הרכב בהתאם למשקלם ולמספר הנוסעים וסוג הרישיון המתאים לכל סיווג.

עיון בתקנות מעלה כי מקום בו ביקש המחוקק להחרג כללי רכב מהחובה הנ"ל - עשה כן במפורש, דוגמת כלי רכב חשמליים (הרכינוע והקלנועית) ותפעוליים (**תקנות 39(ט), 39(יג) ותקנה 95 לתקנות התעבורה**).

בשורת החלטות ופסיקה ענפה הדנה בסיווגו של רכב נשוא תיק זה, ובכלל זה החלטות שניתנו ע"י בית משפט

זה, עולה כי רכב מסוג "גולפית" אינו מנוי בגדרם של רכבים חשמליים כנ"ל, ונהיגה בו מחייבת רישיון נהיגה, ובאופן דומה- נהיגה בו במהלך פסילה מקימה עבירה של נהיגה בזמן פסילה (ת"א (מרכז) 7302-11-09 א.ק. (חסוי) נ' יוסי מויאל (פורסם בנבו, מיום 17.3.13); עמ"ת (ת"א) 16187-08-11 מדינת ישראל נ' ירון אריאלי (פורסם בנבו, מיום 10.8.11); עפ"ת 55589-08-10 מדינת ישראל נ' אבו סיף (לא פורסם, מיום 13.1.11)).

כמו כן נקבע כי ככל שמדובר ברכב תפעולי- הרי שבהתאם לתקנות - זה מוחרג לנהיגה בשטח תפעולי בלבד, בתנאים שנקבעו בסימן י"ג לתקנות התעבורה (כפי שאף עולה מעמדת משרד התחבורה שהוגשה במעמד הערעור), כשלא זו בלבד שהנטל על המערער להוכיח כי נהג את הרכב בהתאם להתקיימות התנאים שבחוק, ככל שטוען להיותו של הרכב- תפעולי, אלא שאף ממילא כבר נקבע כנ"ל ע"י בימ"ש זה כי בהעדר היתר מהמפקח -נהיגה על רכב תפעולי מסוג זה מחייבת רישיון נהיגה בהתאם לחוקי התעבורה (ת"א (מרכז) 7302-11-09 א.ק. (חסוי) נ' יוסי מויאל (פורסם בנבו, מיום 17.3.13); תקנה 95(2) לתקנות התעבורה).

משלא הוכח בבימ"ש קמא כי הרכב בו נהג המערער הינו בעל פטור מרישיון נהיגה, ואין חולק כי המערער נהג עליו בהיותו פסול מלנהוג, הרי שבדין הורשע ע"י בימ"ש קמא.

בדומה לענייננו, סוכמה הסוגיה בנוגע לרכב מסוג "גולפית" בעפ"ת 55589-08-10 מדינת ישראל נ' אבו סיף (לא פורסם, מיום 13.1.11) כדלקמן-

"דעתי היא אפוא, ששינוי הוראת סעיף 2 לפקודת התעבורה, הקובעת שנהיגת כל רכב מנועי דרוש רישיון נהיגה, בצירוף האיסור לנהוג ברכב תפעולי, אלא באזור רכב תפעולי (תקנה 95 (א) לת"ת), בצירוף היעדר הוראה בתקנות 176-177 לת"ת, באשר למהו הרישיון הנדרש לרכב תפעולי ולרכב נשוא התיק הנוכחי, מחייב יחד עם היעדר סעיף פטור, כגון סעיפים 39 (ט) ו-39 (יב') לת"ת בדבר פטור, מחייבים להגיע לתוקפם, שנהיגה ברכב זה בחוצות עיר הוא נהיגה ללא רישיון, ולגבי מי שנאסר עליו לנהוג בו בלי רישיון, עפ"י סעיף 36 (א) לפקודת התעבורה עובר עבירה לפי סעיף 67 לפקודה. יאמר גם, מבלי להתפלפל בטענות משפטיות, שטענתו של אדם שהוא נוהג ברכב מנועי, כל רכב מנועי, שהוא פסול מלנהוג ולקבל רישיון נהיגה, שאין הוא עובר, למשל, עבירה של נהיגה ללא רישיון איננה נשמעת אמיתית וכנה."

טענות ההגנה של המערער

בהודעת הערעור מעלה המערער טענות הגנה שעניינן טעות במצב דברים וטעות במצב המשפטי (סעיפים 34 ו-34 י"ח לחוק), מקום בו סבר בתום לב כי נהיגה על רכב מסוג זה אינה מצריכה רישיון נהיגה.

יאמר כי בחינת הכרעת דינו של בימ"ש קמא מעלה כי ניתח באריכות טענות אלה, ולא מצאתי כי נפלה שגגה עובדתית או משפטית מלפניו המצדיקה התערבותה של ערכאת הערעור.

בבסיס טענות ההגנה של המערער עומד עומדת הדרישה של סבירות וכנות.

באופן זה, על הטוען להן להוכיח כי עשה מאמץ באמצעים סבירים שברשותו על מנת לברר את הדין או מצב הדברים לאשורם, כך שטעותו הייתה "טעות סבירה" (סעיף 34 לחוק) או "טעות בלתי נמנעת באורח סביר" (סעיף 34 ל^אחוק).

סבירות הטעות תבחן באמצעות פרמטרים של סוג העבירה, האמצעים הסבירים שעמדו לרשות הנאשם, למאמצים שהקדיש בפועל, כמו גם לנתוני הרקע שלו.

כן, כפי שציטט בימ"ש קמא לעניין זה מע"פ 845/02 מדינת ישראל נ' תנובה מרכז שיתופי לשיווק תוצרת חקלאית לישראל בע"מ ואח', סב (3) 307 כדלקמן (ההדגשות שלי- נ.ב.)-

"המסקנה המתבקשת מן האמור לעיל הינה כי השאלה האם טעותו של הנאשם בדין הפלילי הייתה בלתי נמנעת באורח סביר, תוכרע בהתאם לאמצעים שעמדו לרשותו לבירור הדין במקרה מסוים, לסוג העבירה שלגביה מתעוררת טענת הטעות בדין, ולמידת המאמץ שהקדיש הנאשם לבירור הדין תוך שימוש באמצעים הסבירים שעמדו לרשותו; כמו גם לנתוני הרקע של הנאשם וגיבוש המודעות שלו ליסודות העבירה בהתאם לכישוריו האינדיבידואליים. בחירתו של הנאשם באמצעי מסוים לבירור הדין, כמו גם היקף האמצעים שבהם עליו לנקוט, כפופים למבחן של סבירות... אין בלשונו של סעיף 34 ל^אחוק העונשין או בתכליתו כדי לחייב נאשם לנקוט "בכל" האמצעים האפשריים העומדים לרשותו לבירור הדין. אם אכן נקט הנאשם באמצעים סבירים, בהתחשב בסוג העבירה ובמורכבותה ובהתחשב בנתונים שיכול היה להשיג במאמץ סביר בנסיבות העניין לשם בירור הדין הפלילי, ולמרות כל אלה הוא טעה בדין, מן הראוי שטעותו של הנאשם תיחשב לבלתי נמנעת באורח סביר."

בענייננו, איני יכולה לקבל את טענות ההגנה של המערער, ובדין דחה אותן בימ"ש קמא.

למותר לציין, כי מקום בו עסקינן במערער **המצוי בתקופת פסילה של רישיון הנהיגה**- הרי שהאמצעים הסבירים שעליו לנקוט לשם ברור סוגיית הרישיון ברכב-כל רכב - הינם מוגברים בהשוואה לנהג אחר (ללא עבר תעבורתי שאינו מצוי בתקופת פסילה), על מנת שיוכל לחסות תחת הגנה זו.

בהיותו של המערער מודע לסיכון שבנהיגה ללא רישיון, לא כל שכן בהיותו בתקופת פסילה שהושתה עליו אך זמן קצר קודם לכן, על כל המשתמע מכך, מן הראוי היה כי **יברר כדבעי** את סוגיית הצורך ברישיון, ואף ינסה להוכיח מאמצים אלה בבימ"ש בבואו לטעון לטעות עובדתית ו/או משפטית (ראו ע"פ 845/02 שלעיל).

ולעניין זה יפים אף הדברים שנקבעו בפ"ל (ת"א) 3791-10-11 מדינת ישראל נ' טומי אנג'ל (פורסם בנבו, מיום 20.3.12)

"כאשר הנאשם פסול מלנהוג ובלתי מורשה, הדבר המתבקש הוא לברר האם ברכב עליו הוא עולה אין דרישת רישיון נהיגה. בהעדר מאמץ אמיתי לא מצאתי כי התנהגותו הייתה סבירה, במיוחד לאור העובדה כי הנאשם גם פסול וגם בלתי מורשה".

בנסיבות אלה, אליבא גרסת המערער מסתכם ה"בירור" שערך - בשאלה שהפנה לשכנו, בעל הרכב, באם נדרשים רישיונות אם לאו. וכך מובא בעדותו של המערער בפני בימ"ש קמא (ההדגשות שלי- נ.ב.)-

**"ש:איך אתה יודע שאין לרכב הזה רישיונות.
ת: אצל היצרן. הקולנועית הזו היא לא שלי היא של השכן. שאלתי אותו אם יש עליה רישיונות, ביטוח, מספר, אמר לי שלא. שלח לי רק את החשבונית שלה.
ש: והתקשרת ליצרן?
ת: לא. בדקתי עם החבר שלי שהביא לי אותה שישלח לי את החשבונית שלה.
ש: אתה אומר שבדקת עם היצרן.
ת: לא עם היצרן, עם השכן. טעיתי.
ש: ידעת שאתה פסול לנהיגה, לקחת אותה מהשכן, לא חשבת שזה אולי כלי רכב?
ת: ממש לא.
ש: אתה היית פסול לנהיגה, אתה היית בבית משפט, אתה מבין את החומרה של העניין, אתה גם מציין על עצמך....
ת: לא הייתי בבית משפט. זה היה עסקת טיעון. העורך דין הקודם שלי עשה עסקת טיעון.**

ש: הבנת את החומרה של העבירה?

ת: כן. הייתי בשלילה, ברור לי."

(פרו' עמ' 13 ש' 21-29)

זאת ועוד, חרף הצהרתו של ב"כ המערער בפני בימ"ש קמא בתום עדותו של המערער לפיה יזמן לעדות את בעל הרכב (כמו גם נציג משרד הרישוי) -הדבר לא נעשה (ראו: פרו' עמ' 14 ש' 21-22; עמ' 15 ש' 8), ועל כן דינה כדין צד הנמנע מהבאת עד ו/או ראיה חיוניים.

לאור האמור, הרי שאין חולק כי לא זו בלבד שה"מאמצים" לברור הדין מצד המערער התמצו בשאלה בעלמא לבעל הרכב, אלא שהמערער לא עשה דבר על מנת להוכיח "מאמצים" אלה.

דברים אלה מקבלים משנה תוקף מקום בו מדובר במידע שעל נקלה היה בידי המערער לבררו, אם באמצעות

פניה פשוטה למשרד הרישוי, למשטרה, או ליצרן הרכב, כשהטכנולוגיה מנגישה כיום מידע בכל בית ובכל מכשיר טלפון נייד - ומאפשרת קבלת מענה לעיתים על אתר.

יתרה מכך, עצם הבירור עם בעל הרכב, לפי גרסת המערער, מעידה כי חשד שמא נהיגה בסוג רכב זה מחייב רישיון נהיגה, כשהימנעותו מלברר בירור ראוי בנושא מעידה על "**עצימת עיניים**" מצדו שכמוה - כידיעה.

יש לציין כי בכל הנוגע להעדפת פרשנות המקלה עם הנאשם, די לחזור על האמור לעניין זה בעניין אבו סיף שלעיל, לפיו לא זו בלבד שאין מקום לפרשנות מקלה בנסיבות אלה, בהתאם להוראות החוק הנ"ל, אלא אף מדיניות שיפוטית אינה מאפשרת זאת לאור היותן של תאונות הדרכים בבחינת "מכת מדינה" שיש למגר. וכך נקבע שם-

"הנני סובר שהוראה השלטת בסוגיה הינה סעיף 2 (א) לפקודת התעבורה, הוראה הקובעת שכל מי שנוהג ברכב מנועי צריך רישיון לנהיגתו, נכון שת"ת 39 ט' ו-יג' מחריגות כלי רכב מסוימים, נכון שגם תקנה 95, העוסקת ברכב תפעולי, מחריגה כלי רכב מסוימים בשטח מיוחד, אך כל שאר כלי הרכב שיש להם מנוע, עפ"י ההגדרה בפקודה, מחויבים לרישיון נהיגה. פרשנות אחרת איננה סבירה כפרשנויות אחרות, כך יש לקבוע גם מטעמים של מדיניות שיפוטית. בתקופה שבה מדינת ישראל מכריזה על מלחמה בתאונות הדרכים, בתקופה שבה בטיחות בכלל, בטיחות בדרכים בעיקר, מתנוססת בחשיבותה בציבוריות הישראלית, פרשנות לפיה מותר לנסוע ברכב מנועי ללא רישיון נהיגה, הינה פרשנות כה בלתי סבירה, שיש לדחות אותה על הסף."

דברים אלה יפים מכוח קל וחומר מקום בו עסקין במערער בעל עבר תעבורתי, המצוי בתקופת פסילה.

הנוגע לגזר דינו של בימ"ש קמא - לא מצאתי כי קיימת עילה המצדיקה התערבותה של ערכאת הערעור.

מעיון בגזר הדין עולה כי בימ"ש קמא שקל באופן מאוזן וראוי את נסיבותיו האישיות של המערער, תוך התייחסות למצב בריאותו ולתסקיר בעניינו, אי לקיחת אחריות על מעשיו, כמו גם עברו התעבורתי המכביד, ובכלל זה נהיגה בשכרות מחודש מאי 2013.

בהתחשב בעובדה כי הרף התחתון של מתחם העונש ההולם בעבירות בהן הורשע המערער

עניינו מאסר מותנה, כמו גם העובדה כי מאסר בפועל מוטל לעיתים בגין עבירה של נהיגה בזמן פסילה בלבד, הרי שיש בצו של"צ (אף זאת בהיקף שעות מינורי) שהוטל עליו משום סטייה לקולא בעניינו ממתחם הענישה וממדיניות הענישה הנוהגת, תוך התחשבות בנסיבות הקשורות ביצוע העבירות ונסיבות שאין קשורות לביצוע העבירות.

כך גם לגבי רכיבי הענישה הנוספים - שאין בקביעתם כדי סטייה ממדיניות הענישה הנוהגת באופן המצדיק את

התערבות ערכאת הערעור.

5. לאור האמור, בנסיבות אלה דין הערעור להידחות על שני חלקיו.

6. לעניין צו השל"צ - תשלח מזכירות בית המשפט את פרוטוקול פס"ד לשירות המבחן לצורך עריכת תוכנית למערער בהיקף של 160 שעות, כפי שנקבע בגזר דינו של בית משפט קמא - וזאת תוך 30 יום מהיום.

7. על המערער להפקיד את רישיון הנהיגה שברשותו - עד ליום 8.1.17 בשעה 10:00.

8. עותק פסק הדין יישלח לשירות המבחן לצורך יישום ההחלטה.

**ניתנה והודעה היום ח' כסלו תשע"ז,
08/12/2016 במעמד הנוכחים.
נאוה בכור , שופטת**